

INFORMAČNÝ LIST

Farnosť sv. Gorazda, Nitra - Klokočina

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

V dňoch 18. - 25. januára 2014 sa konal celosvetový Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov, mottom ktorého bolo: „**JE KRISTUS ROZDELENÝ?**“ - **1Kor1, 13.**

V Nitre sme mali možnosť zúčastniť sa dvoch ekumenických bohoslužieb. V utorok 18. januára sa konalo stretnutie v evanjelickom kostole Svätého Ducha, na ktorom sa zúčastnili: **Ivan Elko**, farár evanj.cirkvi aug. vyznania, vdp. **Miroslav Hafera**, dekan Rímskokatolíckej cirkvi a **Ficzer Tamás** za Reformovanú cirkev (kalvíni).

Vo štvrtok 20. januára sa konalo druhé ekumenické stretnutie v Rímskokatolíckom kostole sv. Gorazda v Nitre na Klokočine za účasti vyššie menovaných duchovných a hojného počtu veriacich rímskokatolíkov, evanjelikov a.v., kalvínov a ďalších sympatizantov ekumenizmu. Po bohoslužbách bola možnosť priateľských stretnutí, rozhovorov a výmeny názorov. Prijemnú atmosféru dotvorili koláčiky našich šikovných gazdiniiek, za ktoré sme im všetkým zo srdca vďační!

Nemôžem nespomenúť **Sv. Otca Františka**, ktorý v najnovšej apoštolskej exhortácii „**Radost evanjelia**“ (EG) k otázke ekumenizmu hovorí: „Musíme vždy pamätať, že sme pútnici a že putujeme spoločne. Za tým účelom je potrebné zveriť srdce spolupútnikovi bez podozrievania, bez nedôvery, a pozeráť predovšetkým na to, čo hľadáme: pokoj v tvári jediného Boha“ (EG 244).

Dôraz na ekumenický dialóg charakterizuje pontifikát pápeža Františka od samého začiatku, podobne, ako to bolo u jeho predchodcov na Petrovom stolci. Pripomeňme si slová, ktoré predniesol hneď na druhý deň po svojom uvedení do úradu. Dňa 20. 3. 2013 sa vo Vatikáne stretol s delegátmi cirkví, cirkevných spoločenstiev a predstaviteľmi medzinárodných ekumenických organizácií, ako aj so zástupcom Latinskoamerického židovského kongresu. Svätý Otec vtedy povedal aj tieto slová: „Áno, drahí bratia a sestry v Kristovi, všetci sa máme cítiť intímne spojení modlitbou nášho Spasiteľa pri Poslednej večeri, jeho zvolaním „ut unum sint“ - aby boli jedno. Prosme milosrdného Otca, aby sme naplno dokázali žiť túto vieru, ktorú sme dostali do daru v deň nášho krstu, aby sme o nej mohli vydávať slobodné, radostné a odvážne svedectvo. To bude našou najlepšou službou jednoty všetkých kresťanov, službou nádeji pre svet, ktorý je ešte stále poznačený rozdeľeniami, spormi a konfliktami. Čím viac budeme verní Kristovej vôli v myšlienkach, slovách a skutkoch, tým viac budeme opravdivo kráčať v ústrety tejto jednote ... “

*(zdroj: Vatikánsky rozhlas)
Magdaléna Benešová*

Julo Jenis – muž, ktorý opraví aj to, k čomu nemá manuál

Mnohí isto poznáte Jula Jenisa, ktorý sa voľne pohybuje v okolí fary predovšetkým počas udalostí, kde ide o vieru, prácu, spev, rodiny, spoločenstvo, počítače... Áno, muž mnohých tvári, povieť si. A ja som si myslel, že Julo je Janko Kuric – teda v čase, keď som ho prvýkrát stretol. Azda preto, že sa naňho v niečom ponáša. A možno ani nie... Ved' napokon, presvedčte sa v rozhovore sami...

Kedže sme farský časopis, patrí sa začať niečím duchovným. Kedy a za akých okolností si zažil osobné obrátenie vo viere?

Podľa mňa sa to udialo ešte vtedy, keď som si to vôbec neuvedomoval. Keď sa pozriem dozadu, do mojej histórie a hľadám tam nejaký presný dátum, tak sa mi vynára veľa udalostí, ktoré by sa dali spojiť s týmto obrátením. Sám od seba by som ich tak však neoznačil.

Mal som to šťastie, že som vyrastal v úžasnej rodine a hoci sa v nej nikdy nehovorilo o Bohu, celé moje detstvo a dospelovanie som prežíval tak, že dnes môžem pokojne povedať, že Boh bol pri tom. Nie som ten „šťastlivec“, ktorý môže rozprávať o tom, ako svojimi skutkami klesol až na dno a tam zažil čosi, čo mu pomohlo sa dostať na cestu obrátenia. Ja som bol požehnaný a od detstva som bol vedený za ruku. Uchránený od všetkého zla som dokráčal až na vysokú školu, kde som stretol svoju manželku Mirku. A ona mi prvýkrát v živote povedala, že mi dačo k jej úplnej spokojnosti ešte chýba (mimochodom, úplne spokojná nie je ešte ani dnes). A tak som sa začal oboznamovať s Katechizmom katolíckej cirkvi.

Po istej dobe sme mali svadbu v kostole. Začali sme v nedeľu chodiť do kostola, ale vtedy som tam chodil preto, lebo tam chodila aj Mirka. Dokonca som si myslel, že príde čas a pochopí, že to ani nie je také dôležité, a tak tam prestaneme chodiť. Krátko na to však v Nitre vzniklo gymnázium sv. Cyrila a Metoda a veci nabrali úplne iný smer, než som predpokladal.

V tomto prostredí som stretol úžasných ľudí, ktorí o viere nie len rozprávali, ale ju aj žili. Našiel som prostredie, ktoré sa veľmi podobalo tomu, čo

som prežíval ako šťastný chlapec a malo ešte čosi navyše. A ja som bol pozvaný, aby som bol nielen účastníkom tohto prostredia, ale dostal som dokonca možnosť ho aj pomáhať vytvárať. Od začiatku som vedel, že to chcem žiť a keď som videl, že to robí moju rodinku šťastnou, nič viac som nepotreboval.

Neskôr som prišiel na to, že aj to bol istý omyl. Došlo mi to na duchovných cvičeniach, kde sme sa vybrali ako chlapecká partia (poslali nás tam naše manželky, lebo vedeli, o aké duchovné cvičenia ide) a tam som opäť raz pochopil, že ešte je čo meniť a zlepšovať (mimochodom, šlo o kurz Filip).

A neskôr prišli a prichádzajú stále ďalšie, či už cvičenia, udalosti, alebo stretnutia s ľuďmi a to všetko sú činitele, ktoré ma stále usvedčujú v tom, že: „Ešte nie som v cieľi, ale smer, je fajn, k nebeským bránam, tam sa uberám.“

Mohol by si nám bližšie priblížiť to prvé stretnutie s manželkou?

Ako som už spomenul, bolo to na vysokej škole. Študoval som na MFF UK v Bratislave. Vtedy sa študovalo dvoma formami, jedna bola tzv. vedecká a jedna učiteľská (zvýrazňujem slovíčko tzv., teda takzvaná). Vedecká bola viac doménou chlapcov a učiteľská sa zase mohla pochváliť väčším počtom dievčat. Okrem toho na škole fungovalo mnoho rôznych pracovných skupín, ktoré robili rôzne činnosti a jednou z nich bola aj športová komisia, ktorá sa tešila veľkej obľube a mala asi aj najviac členov

(mimochodom, matematicko – fyzikálna fakulta dlhodobo vyhrávala súťaž o najšportovejšiu univerzitu) a šéfom tejto komisie bol môj výborný kamarát.

Jedného dňa mi povedal, aby som s ním šiel na zasadanie tejto komisie. Nebolo to prvýkrát, tak som to bral ako normálnu vec a nečakal som od toho nič iné, iba nejakú prácu, ktorá sa mi tam pritrafí. Ale nič také sa tam nestalo, iba ma veľmi zaujala dievčina, ktorá mala na starosti výrobu plagátov (toto som si už nie celkom istý, či je pravdou) a svojimi postojmi a pripomienkami, štýlom reči, vzhľadom a úsmevom, úplne zmenila moje vnútro (a v tomto som si zase úplne istý). No a potom to už bolo jasné, lebo ja som vedel, čo chcem. Ona síce ešte chvíľku netušila, čo sa okolo nej deje, ale nakoniec súhlasila a stala sa mojou manželkou (dodnes síce tvrdí, že som ju donútil, ale mne to nevadí).

Čo stálo za vznikom CPR? Aká je vízia centra do budúcnosti?

No čo asi mohlo stáť za vznikom CPR? Zase len naše manželky! A pre mňa osobne dôležitosť a význam rodinného života. Manželky na materskej dovolenke (myslím, že to boli MD po kurze Rúth) sa stretávali na pastoračnom centre a chrlili jeden nápad za druhým. No a keďže na to bolo treba peniaze, tak sa z nich väčšinou veľa neuskutočnilo.

Raz, keď takto dostali nápad, že doplnia hračky a opäť na to potrebovali peniaze, objavil sa medzi nimi pán dekan Mirko Hafera a spomenul im, že existuje Centrum pre rodinu a ono má dajaké finančné prostriedky. Ale aby to nebolo také jednoduché, tak im oznámil, že je tam jeden malý háčik. Bola ním zaneprázdnenosť ľudí, ktorí CPR založili a ktorí hľadajú svojich pokračovateľov.

Zakladateľom a prvým prezidentom bol dr.Gallus, a tak bolo treba nájsť nového prezidenta. No a kto by dnes nechcel byť prezidentom?! Keď mi to ponúkli, tak som sa ním rád stal. Ale iba na chvíľku, lebo potom valné zhromaždenie zmenilo stanovy a z prezidenta urobilo iba predsedu a tak som sa stal vlastne prvým predsedom. Už asi 8

rokov sa snažím nájsť druhého, ale akosi sa mi v tom stále nedarí. Toľko z minulosti.

A čo sa týka budúcnosti, to je dosť ťažká otázka. Všetci vieme, čo sa na rodinu valí, aké problémy rodiny zažívajú a stále viac a viac si uvedo-mujeme, že opodstatnenosť existencie CPR neu-stále rastie a myslím, že ak by to bolo naopak, tak by to bolo super. Žiaľ, stále nám narastá i po-čet vecí, ktoré sa nám zdajú byť v spojení s rodinami dôležité, a tak sa snažíme z nich vybrať tie, ktoré sme schopní uskutočňovať.

CPR funguje na dobrovoľníckej báze, máme iba jeden plat, ktorý si delia Vierka Čanigová a Vanda Žibeková napoly (hoci úväzok majú 99%) a všetko ostatné je už iba o 2% a dobrovoľníckej práci.

Nedá mi nespomenúť Evku Šmitalovú, Dobruš Baranovú, Evku Čurgaliovú, Moniku Kohútovú, Darinky Šmitalové, Janku Mitošinkovú a kopec ďalších, ktorých som teraz nemenoval a ktorí mi to riadne dajú pocítiť. Tieto mená sú naozaj iba začiatkom zoznamu,

ktorý je stále otvorený a pripravený sa rozširovať. A to je podľa mňa vízia CPR. Pekne to bolo vidieť na poslednom charitatívnom jarmoku, keď sa nám prvýkrát podarilo vziať spoločnosť, ktoré sa jednoznačne zaradili medzi tých, ktorí tvoria CPR. Všetci ste pozvaní.

Aký koníček, záľuba či aktivita Ti robí najväčšiu radosť?

Asi to bude znieť tak dosť čudne, ale najväčšiu radosť mi robí to, keď mám okolo seba veľa ľudí. Či už je to pri športe, dovolenke, práci, v záhrade alebo aj na brigáde. Takže mám rád napr. bežkovanie, alebo bicyklovanie, ale oveľa radšej mám, keď na tých bežkách mám okolo seba takú „guču“ ľudí a s nimi sa môžem baviť o tom, čo zaujíma ich a mňa. Veľmi rád mám vodáctvo, modelárstvo a v poslednom čase sa mi zdá, že začínam nadobúdať vzťah aj k záhradkárčeniu, ale o tom som si ešte nie celkom istý a budem celkom rád, ak sa mýlim. No a okrem toho všetkého, čo som už spomenul, je mojím koníčkom moja práca. Programovaniu sa venujem už poriadne dlho a sledujem, ako sa táto oblasť za 20 rokov rapídne pomenila a keďže sa snažím nevypadnúť z tohto vlaku, tak tomu musím venovať dosť času, ktorý potom chýba tým ostatným záujmom. Ale mám veľkú radosť z toho, že aj naši dvaja synovia sa vydali touto cestou a už dnes sa môžem radiť nielen s cudzími odborníkmi, ale aj s tými najbližšími. A čím ďalej, tým viac a lepšie mi vedia poradiť. Čo viac si môže otec želať, keď vidí, že ho jeho deti predbiehajú.

Posledná otázka by tiež zašla do duchovnej sféry. Čo si myslíš, že chýba dnešným otcom?

Podľa mňa čas a dôvera. Opäť sa vrátim do svojho detstva. Nikdy sa mi nestalo (teda aspoň si nepamätám), aby mi otec povedal, že na mňa nemá čas. Otec bol bábkoherec a moje detstvo som neprežil v škôlke, ale v bábkovom divadle. Už od čias malého chlapca som mal otca ako ka-maráta, trávil som s ním veľmi veľa času a najhoršie mi bolo vtedy, keď som ho nemal pri sebe. Dával mi všetko, čo mal a čo vedel. Tak som to cítil. A okrem toho mi neuveriteľne dôveroval a veril. Dnes, keď sa tak na to spätne pozerám, sa mi to zdá až neuveriteľné, ale on to dokázal. Ukázal mi napríklad, ako sa opravuje elektrická zásuvka a potom sa už viac o zásuvky nestaral on, ale chcel, aby som to robil ja. Ak som dačo nevedel, poradil mi, ale to sa často nestávalo, lebo som nechcel priznávať, že čosi neviem.

Vďaka tomu som sa dostal ku veciam, ktoré iné deti ani netušili, že existujú (napr. som sa púšťal do opravy farebného televízora, hoci som ani netušil, o čom to celé je). Pokúsil som sa o podobný prístup aj ja, ale nedotiahol som to do konca. Asi som nemal takú dôveru, ako mal môj otec. Neviem, či na základe jednej skúsenosti, ktorú som sám zažil, mám právo písať o tom, čo dnešným otcom chýba, ale napísal som odpoveď, ktorá sa mi zdá správna. Ak sa niekomu nepáči, znamená to asi to, že aj iné veci by otcovia mali mať. Mne ale čas a dôvera môjho otca a samozrejme mojej mamy úplne stačili.

Na záver máš možnosť vybrať si, s kým by si si rád prečítal rozhovor v budúcom čísle?

Zaujímavých a pozabudnutých ľudí okolo nás je dosť a tak by výber nemal byť ťažký, ale zo skúseností viem, že to až také jednoduché asi nebude. Asi by som dal prednosť rozhovoru so ženou. A najradšej by som bol, keby to bol rozhovor s mojou manželkou. Prečo? Odpoveďou by mohol byť práve ten rozhovor.

Štefan Murárik

Jediný dôvod, prečo nás Boh miluje

Keď sa nám narodil druhý syn, voľky-nevoľky som musel stiahnuť chvost a na istý čas sa odsťahovať do detskej izby k staršiemu synovi. Podľa všetkého som mohol ostať, no nedokázal som sa zmieriť so skutočnosťou, že som po viac-menej prebdenej noci mával permanentne ožúžlaný nos a že mi za jediné spanie ubudla významná časť beztak rednúceho vlasového porastu.

Zbalil som si pyžamo, ruženec, mobil a už ma nebolo. Spanie v prítomnosti staršieho syna je neporovnateľne komfortnejšie. Teda až na prípady, keď sa z hornej postele voľným pádom zosunie do vysúvacej časti a s obdivuhodnou presnosťou dopadne do oblasti otcovho lona. Znie to síce trochu biblicky a starozákonne, ale bolesť, to vám poviem, je z tohto sveta. Tie chvíle stoja za to.

A práve v jednom z takých momentov sa udialo čosi čarovné. Tesne po dopade, práve vo chvíli, keď som mal na jazyku celú škálu metafor a podobenstiev, ktorými som mu chcel vylíčiť neprimeranosť týchto balistických testov sa na mňa uprene zahľad, oči mu zasvietili a na plné hrdlo zvolal: „Tatííííík!“ Cnosť miernosti dostala ďalšiu zaťažkávaciú skúšku, a ja som sa opýtal iba: „Prosím?“ „Tatííííík!“ Hodil sa mi okolo krku a keď pochopil, že ticho plus výraz na mojej tvári rovná sa nedopína mi, vysvetlil: „Veď tu som!“

A až vtedy mi svitlo. To, čo starší syn v tej chvíli

komunikoval súviselo s jeho osobnou skúsenosťou, s niečím, čo opakovane zažíval natoľko, že sa to vrylo do jeho srdca. Pokúsím sa to vysvetliť. Keď sa stretávame po dlhom dni v práci, moje privítanie je vždy plné radosti a prijatia. A dôvod, pre ktorý sa vždy tak teším na toto stretnutie ... neexistuje. Je za tým iba čistá radosť z prítomnosti. Nemám na mysli žiadne zásluhy, dobré skutky, výkony, nič z toho ma neteší natoľko, ako to, že syna jednoducho vidím, že môžem vnímať jeho osobnosť a jedinečnosť. Bodka.

A to je to, čo si pýtal starší syn aj v tú noc. Daroval mi seba, takého, aký je a očakával, že to vo mne vyvolá radosť. Je to práve táto schopnosť otvoriť sa láske, čo ma na deťoch najviac fascinuje (porov. Mt 18, 3). Tak veľmi sme si zvykli, že ľudia nás majú radi pre to čo konáme, čo si myslíme, ako vyzeráme, aký výkon podávame, že je nám ťažké uveriť, že Boh Otec nás miluje iba pre to, že sme. Je to nepredstaviteľné. Neprijateľné. A preto sa do tohto tajomstva musíme narodiť. Boh mi poslal syna, aby mi povedal, že sa to dá a že tento princíp je jedným zo základných princípov Božieho kráľovstva.

Želám vám, aby sme cez tento pôst dokázali prijať túto skutočnosť a ona sa stane nevyčerpatelným prameňom radosti nášho života.

Štefan Murárik

5 OTÁZOK 5 ODPOVEDÍ

Martin Michalíček, náš kaplán, sa už dlhšiu dobu venuje nielen rodinám po praktickej stránke ale aj teoreticky je „zdatný“. Zúčastnil sa už viacerých seminárov i prednášok o rodine. Oslovil som ho ako človeka, ktorému je táto téma veľmi blízka. A myslím, že pomôcť dokáže nielen radou ale i inak aj mimo nášho článku.

Martin, za posledný rok sme svedkami množstva útokov v médiach na samu podstatu rodiny. Útoky sú často rafinované a ich intenzita stále rastie. Trúfaš si odhadnúť ich príčinu? A prečo práve rodina je terčom?

Rodina je „ikonou“ Pána Boha - Najsvätejšej Trojice. Ján Pavol II. často hovoril, že človek sa podobá Pánu Bohu nielen ako individuum, ale aj ako spoločenstvo, ako rodina. Boh je, dalo by sa povedať, rodina, spoločenstvo osôb. 20. storočie popieralo hlavne v komunizme existenciu Boha, 21. storočie popiera hlavne v genderizme existenciu prirodzenosti človeka. Ak niekto odmietne Boha, následok v odmietaní prirodzenosti človeka je logický. Veď sme stvorení na obraz a podobu Boha.

Vidieť však aj pro-rodinné reakcie. Stále pochody za rodinu vo Francúzsku či normálne pro-rodinné zákony v Rusku alebo v Maďarsku. Ako sa na to pozeráš ty?

Prirodzenosť sa nedá zničiť. Ako to povedal jeden americký biskup, ak nejaký parlament demokratickým hlasovaním zruší platnosť gravitačného zákona, to neznamená, že prestane platiť. Vďaka Bohu existuje dosť ľudí, aj politikov, ktorí sa nechcú vzdať zdravého sedliackeho rozumu. Navyše na našej strane je aj veda, hlavne medicína.

Estrela a Lunacek. Takmer neskutočne zvrátené nápady vysokej európskej politiky. Vedel by si v krátkosti vysvetliť o čo ide?

Správa *Estrela* našťastie nebola schválená a išlo v nej o maximálne liberalizovanie potratu,

ktorý sa mal vnímať ako ľudské právo, teda pozitívna výsada matky. Správa *Lunacek* bola schválená. Ide v nej o zaistenie nadštandardných práv pre nehetorsexuálnych ľudí.

Môžu sa tieto normy uplatniť aj na Slovensku? Máme šancu sa im vzoprieť?

Správa *Lunacek*, aj keď bola v Európskom parlamente schválená, má „len“ odporúčací charakter, teda nie je záväzná. Aj to však stačí pre ľudí šíriacich genderizmus (ideológiu rodovej rovnosti), aby na to neustále poukazovali ako na orientačný bod, podľa ktorého sa má riadiť legislatíva v danej krajine. Či sa tieto normy uplatnia aj na Slovensku? Naša spoločnosť je ešte dostatočne citlivá na to, čo je prirodzené a čo je neprirodzené. Aj preto prišlo do Košíc na pochod za život približne 80 000 ľudí. Závisí teda od toho, do akej miery budeme odolní voči vymývaniu mozgov zo strany médií a do akej miery budeme ochotní plávať proti prúdu.

Svätý Otec Ján Pavol II. viackrát spomenul, že Slovensko bude hrať veľmi dôležitú úlohu v európskom vývoji. Myslíš, že by to mohlo byť práve v tejto pro-rodinnej oblasti?

Myslím, že áno. Veď naši biskupi boli jedni z prvých, ktorí napísali veľmi jasný pastiersky list o ideológii rodovej rovnosti a ktorí pokračujú vo vyjadrovaní jasných postojov napriek masívnej kritike médií. Je to boj Dávida s Goliášom. V ňom však nerozhodla sila zbraní, ale sila pravdy. Máme preto dostatok dôvodov zostať plní nádeje a s odhodlaním a vytrvalosťou pokračovať v zápase o pravdu ľudskej prirodzenosti.

Martin, ďakujem ti za fundované odpovede a želim ti vnímavého ducha v tejto oblasti.

Ivan Haspra

Byť single NIE JE choroba

single - (z angl.) bez partnera

Nezáleží na tom, kto si, kde žiješ alebo koľko máš rokov, myšlienka na nájdenie svojho budúceho partnera je téma, ktorá, zdá sa, nikdy neunikne z konverzácie. Zameranie sa na manželstvo je téma tlačaná do ľudí od teenager-ského veku. A možno sa to môže zdať nevinné a zábavné, ale tlak, ktorí ľudia dnešnej kultúry vyvíjajú na manželstvo, je ohromujúci a krutý.

Ľudia sa správajú, akoby život nemohol byť skutočný (skutočne naplňajúci), kým je človek single (bez partnera).

Aj keď som šťastné ženatý muž, chcem vás povzbudiť, aby Ste do manželstva nevstupovali len preto, že vás do toho ľudia tlačia. Nechápte ma zle! Manželstvo JE skvelé! Ale povzbudzujem ťa radšej počkať, kým budeš pripravený, ako skočiť do niečoho, v čom nemáš pokoj a jasno. Je tu mnoho skúseností, ktoré môžeš nadobudnúť, kým si sám. Chop sa toho! Tvoj čas príde.

Byť single NIE JE choroba !!!

Je to možnosť rastu, učenia sa a nadobúdania životných skúseností takým spôsobom, a kým nebude možné, keď už budeš v manželstve.

Nenechaj nikoho, aby ti nahovoril niečo iné. A nenechaj ani Tvojich priateľov, ktorí sú v manželstve, aby si sa pri nich cítil menejcenný len preto, že si žena alebo muž bez partnera.

Ak si single, si presne tam, kde Ťa Boh chce mať. A kým Ťa nevyzve inak, nestresuj sa svojím aktuálnym stavom. Nenechaj svoju samotu /pozor, nie osamelosť/ odradiť Ťa od dosiahnutia veľkých vecí. A nenechaj si ani témou manželstva zničiť to, čo má pre Teba Boh pripravené práve teraz! Pamätaj, že aj Ježiš, Matka Tereza a apoštol Pavol boli single.

(ilustratívny obrázok)

Nedovoľ, aby ťa ľudia dotlačili do manželstva!

Nedovoľ nikomu, aby ťa dostal do stavu mysliet si, že byť single je chyba!

Nedovoľ, aby ťa niekto donútil mysliet si, že byť single je menejcenné!

Jarrid Russell

Preložené z angl. originálu

<http://jarridwilson.com/being-single-isnt-a-disease/>